

[Stetter]

standen øges ved hjælp af kvotaordninger, som ikke ødelægger dansk fiskeri. Det afgørende punkt for os er nu, hvilke regler der udformes for kontrollen med fiskeriet i EF-havene. Vi må bestemt advare mod særlige zoner, der skal kontrolleres af Storbritannien.

Den konservative gruppe kan efterhånden i det store og hele støtte Kommissionens forslag vedrørende en fælles EF-fiskeripolitik. Vi vil supplere med at fremhæve, at det haster med en løsning af problemerne i Østersøen, og jeg vil bede ministeren om at orientere tinget om situationen for Østersøens vedkommende netop nu.

Det direkte valg til Europa-Parlamentet er foreløbig aflyst, og det har ikke nogen større interesse at diskutere, hvem der har ansvaret for udsættelsen. Vi konstaterer dog med tilfredshed, at Danmark hverken har lod eller del i dette ansvar. Vi mener, at Parisbeslutningen om valg i maj-juni 1978 var for upræcis, og vi skal derfor opfordre regeringen til denne gang at søge fastsat en bestemt valgdato, således at alle lande og alle opstillingsberettigede partier ved, hvad de har at indrette sig efter. Om denne dato så skal aftales til efteråret 1978 eller foråret 1979, må de videre sonderinger afgøre. Det er absolut påkrævet, at der er den størst mulige magt og autoritet bag denne beslutning, og derfor kan der heller ikke herske nogen tvivl om, at den skal træffes af landenes regeringschefer på et kommende topmøde, således at de nationale parlamenter står bag beslutningen.

Vi håber, det vil lykkes for regeringen at få truffet denne beslutning på Det europæiske Råds møde i april måned i København, så det haster unægtelig med at komme i gang med de diplomatiske forarbejder.

Hr. Jørgen Junior mente ikke, at tiden er inde til at afholde det direkte valg til Parlamentet. Nu får vi jo altså også en udsættelse, men jeg forstod, at argumentet for fremskridtspartiets påstand er, at Parlamentet ikke har lovgivningskompetence, og det vil Europa-Parlamentet heller ikke få, så langt jeg kan se frem i tiden.

Den konservative gruppe er ikke enig med fremskridtspartiet på dette punkt. Vi mener, at tiden er moden til at gennemføre et demokratisk valgt Europa-Parlament, men jeg vil gerne sige til hr. Jørgen Junior, at Parlamentet allerede både direkte og indirekte har stor betydning. Min kollega ved, at Parlamentet

har beføjelser over for Kommissionen og over for Fællesskabsbudgettet, men jeg vil fremhæve, at debatten i Europa-Parlamentet er særdeles væsentlig og vel nok 3-4 måneder forud for den debat, som foregår i dette ting.

Efter et direkte valgt Europa-Parlament tror jeg at dette Parlament i højere grad vil blive rammen om den politiske kamp i Europa: om Europa skal være en kommunistisk, socialistisk styret regional del af verden eller det skal være en ikke-socialistisk styret del af verden.

Det er naturligvis begrænset, hvad den danske regering og befolkningen kan forvente at se fuldført under det halve års formandskab. Næppe er formandskabet kommet ordentligt i gang, før der starter et nyt formandskab. Men det må ikke afholde fra at vise beslutsomhed på helt centrale områder. Der er løbende meget at rydde op i inden for De europæiske Fællesskaber, men der er mere, der forbinder og inspirerer til øget indsats for Europas fælles fremtid.

Det mener EF-modstanderne ikke, men de er så forskellige i holdninger, ideologier og synspunkter, at de har svært ved at finde deres egne ben. Kun ét kan de blive enige om: at landet skal ud af Fællesskaberne; men de har ikke nogen løsning på alle de vanskeligheder, der bliver enormt forstærket, hvis Danmark står isoleret. Hvad vil modstanderne foreslå? Hvad er det for et alternativ til dansk medlemskab af EF, man anbefaler befolkningen? Det er fristende at fremhæve udviklingen i Sverige og i Norge, men jeg lader det ligge. Det er en kendsgerning, at disse to nordiske lande i dag er vanskeligere stillet end Danmark.

Der er gennem årene sket en bemærkelsesværdig udvikling. Tidligere var det især kommunister og socialister, som gik ind for internationalt samarbejde. I dag oplever vi, at det er de ikke-socialistiske partier, de såkaldt borgerlige partier, som er stærkest engageret i samarbejdet hen over landegrænserne. Disse partier gør en alvorlig indsats for at skabe fælles europæiske politiske holdninger.

Jeg vil slutte med følgende: meningsmålingerne har flere gange konstateret et flertal blandt vælgerne imod EF. Dette resultat kan kun skyldes manglende forståelse for medlemskabets betydning for landets samlede